

Arrest

nr. 172 886 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 24 november 2011 in het huwelijk met Y.G., van Marokkaanse nationaliteit, die een verblijfsrecht heeft in België.

Op 4 maart 2014 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 26 augustus 2014 wordt verzoekster in Marokko gehoord in het kader van deze aanvraag, op 18 november 2014 wordt haar echtgenoot in België gehoord.

Op 18 december 2014 wordt verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Op 26 februari 2015 geeft het parket van de procureur des konings te Brugge een negatief advies inzake de erkenning van dit huwelijk

Op 27 februari 2015 wordt de visumaanvraag geweigerd. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing, gekend onder het rolnummer 170.020.

Op 10 maart 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Waregem de beslissing waarbij geweigerd wordt het huwelijk te registreren.

Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 25 juni 2015. Het beroep tegen dit vonnis wordt niet ontvankelijk verklaard bij arrest van het Hof van Beroep te Gent van 11 februari 2016

In april 2015 komt verzoekster België binnen met een visum type C.

Op 19 oktober 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2015 werd ingediend door :

R., B. (R.R.: 693012084437)

nationaliteit: Marokko

geboren te A. op (...)1993

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaard dat zij gehuwd is met G., Y. (R.R. 79031554308) van Belgische nationaliteit en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij dergelijke aanvraag reeds indiende op datum van 04.03.2014 maar dat deze aanvraag geweigerd werd op datum van 27.02.2015. Het afgesloten huwelijk werd namelijk niet erkend door na negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings te Brugge. Deze beslissing werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op datum van 11.02.2016.

Het artikel 9bis kan bovendien niet beschouwd worden als een soort 'vervanging' voor het artikel 10 of artikel 40 van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar zus in België zou wonen. Echter, een loutere bewering heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een

buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beroept zich op artikel 17 B.U.P.O. en artikel 22 van de Belgische Grondwet, met name het feit dat zij het recht heeft om een privé- en gezinsleven uit te kunnen oefenen zonder dat daar in tussen wordt gekomen. Echter, de loutere vermelding van beide artikels kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijs levert dat op haar eigen persoon betrekking heeft, conform voornoemde artikels. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 24.11.2011 in het huwelijk trad met Dhr. G. Haar aanvraag gezinsherening werd geweigerd op datum van 27.02.2015 omdat het afgesloten huwelijk niet erkend werd door België. Betrokkene was dus perfect in staat om haar recht op een gezinsleven uit te oefenen in haar land van herkomst. Bovendien wist betrokkene voordat ze naar België kwam, dat de Belgische overheden haar huwelijk niet erkenden en dat dit huwelijk dan ook geen basis kon vormen voor enig verblijfsrecht. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zich toch naar België te begeven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen negatieve contacten zijn met het gerecht, noch voorgaande veroordelingen en dat verzoekster van algemeen goed gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name de bewering dat zij zich geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar beweerde integratie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Enig middel: Schending van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 8 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijke bestuur, en het algemeen beginsel dat arresten van rechtscolleges geen precedenterwaarde hebben.

Eerste onderdeel: Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven

Verzoekster diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van haar verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Verzoekster bracht als buitengewone omstandigheden onder meer haar huwelijk met dhr. G. Y. aan, die de Belgische nationaliteit heeft, en het feit dat haar zus en schoonbroer in BELGIË wonen.

In de bestreden beslissing voert verwerende partij echter aan dat het huwelijk van verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, omdat verzoekster haar ma, eenvoudigweg zou kunnen achterlaten, om in MAROKKO de aanvraag in te dienen.

Verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat dit een verregaande inbreuk uitmaakt op het privé- en gezinsleven van verzoekster, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Er kan door verwerende partij ook geen enkele garantie gegeven worden dat een eventuele aanvraag van verzoekster in het land van herkomst goedgekeurd zal worden, en dat de scheiding van verzoekster met haar echtgenoot slechts ‘tijdelijk’ zou zijn.

Verwerende partij berust zich volledig in het gegeven dat het huwelijk van verzoekster niet erkend werd. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster intussen al een jaar samenwoont met dhr. G. in BELGIË. Zij tonen dan ook op zijn minst aan dat hun relatie oprecht is, ook al werd het huwelijk eerder niet erkend.

Met de aanwezigheid van de zus van verzoekster en haar schoonbroer wordt zelfs helemaal geen rekening gehouden.

Verwerende partij schendt bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met deze specifieke situatie van verzoekster en haar echtgenoot, zus en schoonbroer.

Verwerende partij schendt bovendien het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster.

Tweede onderdeel: Schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponereerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Bij de aanvraag voerde verzoekster aan dat zij verregaande bindingen met BELGIË heeft, en op grond waarvan het bijzonder moeilijk voor haar is om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst.

Er werd in het bijzonder gewezen op het feit dat verzoekster zich sinds haar aankomst zo goed als mogelijk tracht te integreren in BELGIË. Intussen verblijft zij ook al een jaar effectief in BELGIË.

In de bestreden beslissing werd wat betreft aangevoerde elementen van integratie besloten (stuk 1):

“De elementen van integratie van (met name de bewering dat zij zich geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Bijgevolg werd in de bestreden beslissing wel akte genomen van de aangevoerde elementen van integratie, doch worden deze afgewezen op grond van de loutere motivering dat deze elementen enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte.

Bij het onderzoek nopens de ontvankelijkheid van de aanvraag dient verwerende partij na te gaan of er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, en in voorkomend geval, of deze rechtmatig zijn (zie bv. RvV nr. 99 287 dd. 20 maart 2013).

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4).

Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ...

Integendeel, artikel 9bis §2 Vw stelt duidelijk met welke elementen geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”.

Bindingen met België worden hierbij nergens uitdrukkelijk uitgesloten in de wet.

Verwerende partij voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan artikel 9bis Vw. door op algemene wijze te stellen dat elementen die wijzen op de bindingen met het Rijk niet als bijzondere omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen.

Verwerende partij beschikt dan wel over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde elementen, doch op grond van de zorgvuldigheidsplicht komt het aan hem toe om rekening te houden met alle nuttige elementen.

Bovendien dient hij duidelijk uit te leggen waarom en hoe hij tot een bepaalde beslissing komt.

Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. "duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden" (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, die Keure, Brugge, 1999, 150).

De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998) en vage bewoordingen (RvS, stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; Toelichting, Parl. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/1, 9) of steriotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997).

Het betreft in voorkomend geval een louter stereotype, weinig zeggende motivering. Verwerende partij verwerpt de aangehaalde elementen van integratie zondermeer, doch geeft nergens enige uitleg waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid.

Verzoeker verwijst mutadis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt:

"3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « [...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E., 14 juillet 2004, n° 1333.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défendresse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défendresse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat »

Vrije vertaling :

In voorliggend geval, de Raad stelt vast dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.2. van huidig arrest, de verzoeker alleszins heeft aangevoerd dat hij in België verblijft sinds 2004, dat hij vlot Frans spreekt, dat hij volledig is geïntegreerd in de gebruiken en gewoonten van het Belgisch volk, en meer in het bijzonder, dat hij er vrienden heeft gemaakt. Betreffende dit argument voert de bestreden beslissing volgend motief aan : " (...) Er moet benadrukt worden dat men in redelijkheid niet inziet waarom deze elementen een regularisatie zouden verantwoorden: inderdaad, een goede integratie in de Belgische samenleving zijn elementen die kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging (RvS 14 julie 2004, n° 133.915). Aldus kunnen deze elementen niet aangenomen worden als voldoende verantwoording om een verblijfsregularisatie aan verzoeker toe te kennen".

Er dient vastgesteld te worden dat deze motivering niet kan aangenomen worden als voldoende, aangezien zij niet toelaat de redenen te begrijpen waarom, in dit concreet geval, verwerende partij meent dat op zijn minst de duur van het verblijf in hoofde van verzoeker en zijn integratie niet van die aard zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. De afwezigheid van de vereiste verduidelijking van de motieven in de bestreden beslissing kan niet rechtgezet worden, in de mate dat het voornoemde motief slechts een principsverklaring door verwerende partij lijkt te zijn, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, en niet de appreciatie van een situatie aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag; een onderzoek van de stukken in het administratief dossier is niet bij machte deze vaststelling te weerleggen".

In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):

"De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden".

(eigen onderlijning)

Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid.

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

Bovendien verwijst verwerende partij louter naar een arrest van de Raad van State, alsof de verwijzing naar dit arrest zou volstaan om te motiveren waarom er geen rekening wordt gehouden met de aangevoerde elementen van integratie.

Er werd niet uitgelegd waarom deze rechtspraak toepasselijk in het dossier in casu, noch waarom verwerende partij oordeelt waarom in casu tot eenzelfde besluit kan komen.

Verwerende partij kent dan ook ten onrechte precedentenwaarde toe aan de arresten van de Raad van State. Nochtans is de Belgische rechtsorde geenszins gebaseerd op precedenten.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis Vw, van artikel 62 Vw, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van de artikels 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook van het algemeen beginsel dat arresten van rechtscolleges geen precedentenwaarde hebben.

In een eerste onderdeel acht de verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden doordat in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met het privé-en gezinsleven.

Verzoekende partij kan niet begrijpen waarom het gegeven dat verzoekster samenleeft met een partner dewelke verblijfsrecht heeft in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken voor de gemachtigde. Verder stelt verzoekende partij dat er niet werd gemotiveerd omtrent de aanwezigheid van de zus en schoonbroer van verzoekster. Vragen aan verzoekster om terug naar Marokko te gaan om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, vormt volgens verzoekende partij een inbreuk op het hoger belang van het privé-en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

In antwoord op deze kritiek laat verwerende partij het volgende gelden.

Verwerende partij laat weten dat er in de bestreden beslissing uitgebreid werd gemotiveerd waarom de aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheid vormt. In de bestreden beslissing valt hierover te lezen: Betrokkene verklaard dat zij gehuwd is met G., Y. (R.R. 79031554308) van Belgische nationaliteit en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij dergelijke aanvraag reeds indiende op datum van 04.03.2014 maar dat deze aanvraag geweigerd werd op datum van 27.02.2015. Het afgesloten huwelijk werd namelijk niet erkend door na negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings te Brugge. Deze beslissing werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op datum van 11.02.2016.

Het artikel 9bis kan bovendien niet beschouwd worden als een soort ‘vervanging’ voor het artikel 10 of artikel 40 van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar zus in België zou wonen. Echter, een loutere bewering heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene beroept zich op artikel 17 B.U.P.O. en artikel 22 van de Belgische Grondwet, met name het feit dat zij het recht heeft om een privé- en gezinsleven uit te kunnen oefenen zonder dat daar in tussen wordt gekomen. Echter, de loutere vermelding van beide artikels kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijs levert dat op haar eigen persoon betrekking heeft, conform voornoemde artikels. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 24.11.2011 in het huwelijk trad met Dhr. G. Haar aanvraag gezinshereniging werd geweigerd op datum van 27.02.2015 omdat het afgesloten huwelijk niet erkend werd door België. Betrokkene was dus perfect in staat om haar recht op een gezinsleven uit te oefenen in haar land van herkomst. Bovendien wist betrokkene voordat ze naar België kwam, dat de Belgische overheden haar huwelijk niet erkenden en dat dit huwelijk dan ook geen basis kon vormen voor enig verblijfsrecht. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zich toch naar België te begeven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van

herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De bestreden beslissing heeft trouwens ook niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat zij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen, verstoort mogelijks enigszins het gezinsleven van verzoekende partij, maar niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België bij haar gezin te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. In een tweede onderdeel acht de verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden doordat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de elementen van integratie zoals de inspanningen van, niet werden onderzocht omdat deze volgens de gemachtigde enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid van de aanvraag en geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De buitengewone omstandigheden mogen immers niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden

worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Door in de aanvraag voornamelijk te verwijzen naar het gegeven dat zij een partner met verblijfsrecht heeft en in België een sociaal net heeft opgebouwd, heeft verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Het feit dat de verzoekende partij meent dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de elementen van integratie, volstaat bijgevolg niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De vermeldingen op de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De motieven in de bestreden beslissing maken ook geenszins een standaardmotivering uit, zoals verzoekende partij tracht voor te houden, de motieven hebben integendeel betrekking op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet dienstig in verband worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde hierbij na grondig onderzoek van de elementen

die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.5. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.8. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.9. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.10. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.11. In haar aanvraag van 19 oktober 2015, heeft verzoekster het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

“2.2.1 Banden met Belgische samenleving

Verzoekster verblijft sinds 29 april 2015 in BELGIË. Zij woont samen met haar echtgenoot, dhr. G., die in België beschikt over een F-kaart.

Intussen heeft verzoekster hier een leven opgebouwd, samen met haar echtgenoot.

Bovendien woont ook de zus van verzoekster hier, zijnde mevrouw R. G., die hier samen met haar echtgenoot twee kinderen heeft.

Verzoekster heeft zich intussen al zo goed als mogelijk trachten te integreren in de Belgische samenleving.

Het recht op een gezins- en familieleven is een internationaal grondrecht, beschermd door artikel 8 E.V.R.M. en artikel 17 B.U.P.O., waardoor elke maatregel die een inbreuk op dit recht zou uitmaken, beperkend moet geïnterpreteerd worden.

Verzoekster dient dan ook haar recht op een privé- en gezinsleven op grond van artikel 8 E.V.R.M., artikel 17 B.U.P.O. en artikel 22 GW uit te kunnen oefenen, zonder dat daar wordt in tussen gekomen (EHRM, Sisojeva e.a. t. Letland, 10 juni 2005 en 15 januari 2007).

De banden die verzoekster met BELGIË heeft, maakt een buitengewone omstandigheid uit.

2.3 Identiteitsdocumenten

Verzoeksters legt haar identiteitsdocument voor (stuk 1). De ontvankelijkheidsvereisten voor de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vw. zijn bijgevolg vervuld.”

2.12. In de bestreden beslissing van 11 maart 2016 wordt hierover als volgt overwogen:

“(…) Betrokkene verklaard dat zij gehuwd is met G., Y. (R.R. 79031554308) van Belgische nationaliteit en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met

zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij dergelijke aanvraag reeds indiende op datum van 04.03.2014 maar dat deze aanvraag geweigerd werd op datum van 27.02.2015. Het afgesloten huwelijk werd namelijk niet erkend door na negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings te Brugge. Deze beslissing werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op datum van 11.02.2016. Het artikel 9bis kan bovendien niet beschouwd worden als een soort 'vervanging' voor het artikel 10 of artikel 40 van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar zus in België zou wonen. Echter, een loutere bewering heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beroept zich op artikel 17 B.U.P.O. en artikel 22 van de Belgische Grondwet, met name het feit dat zij het recht heeft om een privé- en gezinsleven uit te kunnen oefenen zonder dat daar in tussen wordt gekomen. Echter, de loutere vermelding van beide artikels kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijs levert dat op haar eigen persoon betrekking heeft, conform voornoemde artikels. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 24.11.2011 in het huwelijk trad met Dhr. G. Haar aanvraag gezinshereniging werd geweigerd op datum van 27.02.2015 omdat het afgesloten huwelijk niet erkend werd door België. Betrokkene was dus perfect in staat om haar recht op een gezinsleven uit te oefenen in haar land van herkomst. Bovendien wist betrokkene voordat ze naar België kwam, dat de Belgische overheden haar huwelijk niet erkenden en dat dit huwelijk dan ook geen basis kon vormen voor enig verblijfsrecht. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zich toch naar België te begeven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt (...)

2.13. Verzoekster meent dat het huwelijk met haar partner die hier legaal verblijft moet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid en dat de niet aanvaarding hiervan tevens een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

2.14. De Raad stelt vast dat het huwelijk niet erkend werd door België. Verzoeksters eerdere aanvraag tot gezinshereniging werd om die reden geweigerd. Vervolgens opteerde verzoekster ervoor om via een Frans visum toch naar België te komen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij en haar partner elkaar gedurende de eerste drie jaren van hun huwelijk amper zagen (1 week in 2012, niet in 2013, en driemaal 1 week in 2014). Verzoekster toont aldus zelf aan dat zij en haar partner in staat zijn om gedurende langere periode van elkaar gescheiden te zijn. Een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen, via de geijkte weg, behelst slechts een tijdelijke scheiding.

2.15. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM geldt dat verzoekster het bestaan van een familieleven niet aantoonde nu het huwelijk tussen haar en haar partner niet erkend werd. Zelfs in de hypothese dat de Raad wel dergelijk familieleven zou aannemen, geldt dat de bestreden beslissing een eerste toegang uitmaakt en dat verzoekster in gebreke blijft hinderpalen aan te tonen dewelke het voor haar niet mogelijk maken om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.16. Wat betreft de aanwezigheid van verzoeksters zus en schoonbroer in het Rijk, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar zus in België zou wonen. Echter, een loutere bewering heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het

voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Dit motief steunt op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk nu verzoekster geen enkele verdere informatie over haar zus verschaft en evenmin bewijzen van verwantschap voorlegt. Daar het huwelijk van verzoekster niet erkend werd is haar ‘schoonbroer’ daarenboven ook niet haar schoonbroer in juridische zin. Een loutere bewering heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien verklaart verzoekster niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

2.17. In de mate dat verzoekster zou doelen op een familieleden met haar zus en haar ‘schoonbroer’ in de zin van artikel 8 van het EVRM kan volstaan worden met de vaststelling dat verzoekster de beweerdde verwantschap niet aantoont.

2.18. Daarnaast moet worden benadrukt dat het hoe dan ook niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te oordelen dat het gegeven dat een vreemdeling een relatie heeft met een in België legaal verblijvende partner er op zich niet toe leidt dat het voor deze vreemdeling zeer moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt bovendien dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De bestreden beslissing heeft daarnaast ook niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoekster ontnomen wordt, zodat niet kan gesteld worden dat er sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster en er bijgevolg ook geen proportionaliteitstoetsing vereist is.

2.19. Waar verzoekster aanvoert dat haar partner legaal in het Rijk verblijft en zij tevens in haar inleidend verzoekschrift toegeeft dat hun huwelijk dan wel niet erkend werd maar dat zij desondanks toch al een jaar samenwoont met haar partner in het Rijk, hetgeen de oprechtheid van de relatie zou aantonen, wijst de Raad er op dat het niet kennelijk onredelijk is te oordelen van de gemachtigde dat dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken nu verzoekster eenvoudig naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar een aanvraag via de gewone weg in te dienen, of aldaar een aanvraag gezinshereniging te doen na erkenning van het huwelijk.

2.20. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet van haar partner mag worden gescheiden en in dit verband tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De huidige bestreden beslissing brengt geen wijziging teweeg in verzoeksters illegale verblijfstoestand.

Verzoeker toont met haar uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM aan.

2.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden of dat de feiten foutief zouden zijn gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.22. Waar verzoekster blijkt geeft van een andere appreciatie van de feiten, stelt zij haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijkt van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.23. Waar verzoekster in het middel enkele elementen uit haar aanvraag in feite louter herhaalt, wordt opgemerkt dat deze reeds werden beantwoord in de bestreden beslissing en verzoekster er niet in slaagt deze motieven te ontcrachten.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.24. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat het niet opgaat te oordelen dat elementen van integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Zij meent dat de aangehaalde elementen van integratie aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekster meent dat elementen van integratie kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en verwijst in dit verband naar rechtspraak, onder meer van de Raad van State. Zij meent dat de motiveringsplicht geschonden wordt omdat niet op concrete wijze wordt gemotiveerd waarom deze elementen van integratie niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. In dit verband stelt verzoekster dat de arresten van de Raad van State geen precedentenwerking hebben in de Belgische rechtsorde.

2.25. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de elementen van integratie:

“(…) De elementen van integratie (met name de bewering dat zij zich geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar beweerde integratie (…).”

2.26. Uit dit motief blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, in de bestreden beslissing van 11 maart 2016 wel degelijk wordt uitgelegd waarom de elementen van integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, met name omdat zij betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en dat verzoekster daarenboven ook geen stukken heeft neergelegd met betrekking tot haar beweerde integratie. Een schending van de formele motiveringsplicht kan in dit opzicht niet worden aangenomen.

2.27. Er wordt herhaald dat, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij diende na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoeksters aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.28. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met al de door verzoekster aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden rekening werd gehouden en dat deze werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie geen buitengewone omstandigheid vormen. Uit de aanvraag blijkt niet dat verzoekster een concrete en begrijpelijke uiteenzetting had gegeven over de wijze waarop de elementen van integratie haar zouden verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Van de verwerende partij kon derhalve niet worden verwacht dat zij zou

onderzoeken en motiveren waarom de aangehaalde elementen van integratie gedurende het verblijf in België voor verzoekster geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur onjuist of kennelijk onredelijk handelde waar het oordeelde dat deze elementen op zich reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij het begrip 'buitengewone omstandigheden' zou hebben miskend. Ook in het thans voorliggend verzoekschrift blijft verzoekster in gebreke enige aannemelijke toelichting te verstrekken dat de elementen van integratie wel degelijk tot gevolg hebben dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

2.29. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat elementen – die niet werden opgenomen in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet – niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet betreffen omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er veeleer op gericht zijn bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin als volgt werd gesteld: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De interpretatie die verzoekster geeft aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling noch blijkt dat deze in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals volgt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

2.30. Waar verzoekster stelt dat de arresten van de Raad van State geen precedentenwerking hebben in de Belgische rechtsorde heeft zij theoretisch gelijk. Het bestuur noch deze Raad zijn in hun respectievelijke beslissingen en arresten verplicht om de rechtspraak van de Raad van State toe te

passen, doch, gelet op de administratieve cassatiebevoegdheid van deze hoge Raad en zijn taak om de uniformiteit in de rechtspraak te bewaken, is het logisch, wenselijk en proceseconomisch verantwoord dat zowel het bestuur, als deze Raad bij hun beoordelingen of arresten zich laten leiden door de rechtspraak van de Raad van State, hetgeen overigens toegelaten is. Dit onderdeel van verzoeksters betoog is dan ook niet dienstig.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET